

Любеше ме (2) тя горката,
Но обѣщание (2) и злато
Прсмѣнихъ ѝ устата,
Но сърдце ѝ (2) все е то.

Вчера съ други (2) я вѣнчахъ,
И азъ гледахъ (2) нажаленъ,
Дигна си къмъ Бога очитѣ,
Пролѣ сълзи (2) тя за менъ.

Азъ не плакахъ (2), но се дрѣпнахъ.
До черковнитѣ (2) врата
И си рѣкохъ кат' въздъхнахъ :
Не е моя (2) вече тя.

Я не гледай, о дѣвойко,
С' твойтѣ мили погледи;
Стига вече ти направа
В' мойто сърдце побѣди.
Съжали се, недѣй вече
Вѣхти рани разравя,
„Обичамъ те“ нали рече ?
Азъ нещъ те забравя.

Не запалвай, моля ти се,
Въ мойто стрдце тозъ вулканъ.
Той ще мене да съсипе,
Но и ти ще пламнешъ тамъ.

Тебе любихъ, о дѣвойко,
Мило агне чернооко,
И то знаешъ какъ те любихъ !
Животътъ си за теб' губихъ.